

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	3
Omgevingsrecht	4
Omgevingswet	4
Wabo	8
8.40- en 8.42-AMvB's	9
Waterwet	9
Sociale zekerheid overig	10
Bestuursrecht overig	12
AVG	12
Vreemdelingenrecht	14
Asiel	14
Richtlijnen en verordeningen	15
Unieburgers	16

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 1085

ABRS, 22-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5059](#)

directeur van basisschool [...], appellant.

Awb 4:7

AANVRAAG. HOREN. Leerplicht. Afwijzing verzoek van verzoeker om verlof te verlenen voor een van haar kinderen. I.c. faalt het betoog van verzoeker dat de directeur in strijd met artikel 4:7 van de Awb heeft gehandeld door haar niet te horen alvorens op de aanvraag te beslissen. Het betoog heeft betrekking op informatie over de Alcoholwet die de directeur op het internet heeft opgezocht en heeft betrokken bij het besluit over de afwijzing van de aanvraag. Omdat dit algemene informatie is en geen gegevens zijn over feiten en belangen die de aanvrager betreffen, was de directeur niet gehouden om verzoeker te horen alvorens op de aanvraag te beslissen.

JnB 2025, 1086

ABRS, 29-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5199](#)

korpschef van politie.

Awb

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus

ONPARTIJDIGHEID. Afwijzing aanvraag laten verrichten beveiligingswerkzaamheden. I.c. slaagt het betoog van appellant dat de handelend rechter van de rechtbank vooringenomen was, niet. Een rechter moet uit hoofde van zijn aanstelling worden vermoed onpartijdig te zijn, tenzij zich uitzonderlijke omstandigheden voordoen die een zwaarwegende aanwijzing opleveren voor het oordeel dat een rechter jegens een partij een vooringenomenheid koestert, althans dat de bij een belanghebbende bestaande vrees voor vooringenomenheid objectief gerechtvaardigd is. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 11-03-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:740](#). Hiervoor wordt overigens een bevestiging gevonden in aanbeveling 15 van de Leidraad onpartijdigheid in de rechtspraak van de Raad voor de rechtspraak. Die aanbeveling houdt in dat een rechter ervoor zorgt geen zaken te behandelen waarbij hij uit hoofde van zijn vorige werkring betrokken is geweest. Appellant heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd waaruit blijkt dat de handelend rechter bij zijn zaak betrokken is geweest. Verder heeft appellant niet onderbouwd waarom sprake zou zijn van vooringenomenheid.

JnB 2025, 1087

MK ABRS, 24-09-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4527](#)

Autoriteit Persoonsgegevens (AP).

Awb 3:41 lid 1, 6:7, 6:8 lid 1, 6:9 lid 1, 6:11

VERSCHOONBARE TERMIJNOVERSCHRIJDING. I.c. heeft de rechtbank het beroep van appellant ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Uit het door de AP ingediende 'Track & trace'-overzicht blijkt dat volgens het interne systeem van PostNL het stuk op het adres van appellant is aangeboden en daarna naar een PostNL-punt is verzonden. Dit rechtvaardigt het vermoeden dat het stuk op regelmatige wijze is aangeboden. Appellant stelt dat hij geen afhaalbericht heeft ontvangen. Gelet op de recente problemen rondom de bezorging van aangetekende post wordt geen reden gezien om appellant hierin niet te volgen. Daarmee heeft

appellant het vermoeden van regelmatige bezorging ontzenuwd, zodat moet worden aangenomen dat het besluit niet op regelmatige wijze op zijn adres is aangeboden. Appellant kon dus niet weten dat de AP het besluit had genomen totdat hij bij brief van 1 augustus 2022 op de hoogte werd gesteld van het besluit. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 03-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1406](#) (r.o. 4.6). De rechtbank heeft het beroepschrift van appellant op 11 september 2022 ontvangen. Dat is binnen zes weken nadat hij van het besluit op de hoogte is gesteld en dus niet verwijtbaar te laat.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2025, 1088

ABRS, 22-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5087](#)

Belastingdienst/Toeslagen (nu: de Dienst Toeslagen).

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6 lid 1
Awb 8:66

Wet hersteloperatie toeslagen (Wht)

SCHADEVERGOEDING. OVERSCHRIJDING REDELIJKE TERMIJN. GEEN KLACHT.

AMBTSHALVE TOETS. Afwijzing compensatie kinderopvangtoeslag. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 18-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:155](#) (r.o. 6.2). I.c. heeft de procedure vier jaar en ruim vier maanden geduurd. Overwogen wordt dat de bestuursrechter in beginsel niet is gehouden te toetsen of de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het EVRM is overschreden wanneer in hoger beroep niet over de duur van de procedure wordt geklaagd. In dit geval is dit anders, omdat op de datum waarop de Afdeling het onderzoek heeft gesloten er nog geen overschrijding was van de redelijke termijn en deze, uitgaande van de in artikel 8:66 van de Awb neergelegde termijn voor het doen van een schriftelijke uitspraak, ook niet was te voorzien, zodat er voor appellante ook geen reden was daarover te klagen. Daarom wordt ambtshalve beoordeeld of een vergoeding van immateriële schade moet worden toegekend. De dienst en de Staat worden veroordeeld tot vergoeding van de door appellante geleden immateriële schade.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 1089

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 24-10-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:10464](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Meerssen.

Omgevingswet

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.17 lid 3, 2.18, 2.21

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. MELDINGSPLICHT. VOVO. SPOEDEISEND BELANG. De verleende omgevingsvergunning ziet enkel op het gebruik van de (te realiseren) recreatiewoning. Voor het oprichten van de recreatiewoning is niet ook een omgevingsvergunning voor de activiteit 'bouwen' verleend, omdat in dit specifieke geval een meldingsplicht geldt. Het verzoek om voorlopige voorziening (schorsing van de omgevingsvergunning) ziet daarom ook alleen op dat (aanstaande) gebruik en dus niet op het bouwen ervan. Verzoekster heeft geen spoedeisend belang bij het verzoek om voorlopige voorziening. Het thans treffen van een voorlopige voorziening heeft geen effect, omdat het in gebruik nemen van de recreatiewoning al door andere oorzaken gedurende de bezwaarfase onmogelijk is.

[...] 1.4. Aan vergunninghoudster is met het bestreden besluit ten aanzien waarvan verzoekster heeft gevraagd een voorlopige voorziening te treffen, een omgevingsvergunning voor de activiteit 'afwijken van de regels in het omgevingsplan' verleend ten behoeve van de realisering van een recreatiewoning. Voor het oprichten van de recreatiewoning is niet ook een omgevingsvergunning voor de activiteit 'bouwen' verleend, omdat in dit specifieke geval een meldingsplicht geldt.¹ Dat betekent dat de verleende omgevingsvergunning enkel ziet op *het gebruik* van de (te realiseren) recreatiewoning. Het verzoek om voorlopige voorziening (schorsing van de omgevingsvergunning) ziet daarom ook alleen op dat (aanstaande) gebruik en dus niet op het bouwen ervan.

1.5. Zoals hierboven aangegeven geldt voor het bouwen van de recreatiewoning een meldingsplicht. Er dient vier weken voor uitvoering van de bouwwerkzaamheden een melding van aanvang van de bouw worden gedaan.² Omdat vergunninghoudster nog niet heeft voldaan aan die meldingsplicht, maar wel was aangevangen met de bouwwerkzaamheden, heeft verweerder bij besluit van 25 september 2025 de bouw stilgelegd tot vier weken nadat een geldige melding is ingediend. Ter zitting heeft vergunninghoudster verklaard dat de melding nog steeds niet is gedaan, maar dat die naar verwachting deze week zal worden gedaan. Dat betekent dat vier weken na indiening van de melding, die volledig en ontvankelijk dient te zijn, de bouw pas weer hervat kan worden. Ter zitting heeft vergunninghoudster verder verklaard dat na hervatting van de bouw nog ongeveer 4 á 5 weken nodig zijn voor het afbouwen van de recreatiewoning. Vervolgens dient de bouw, voordat die in gebruik kan worden genomen, gereed te worden gemeld bij het bevoegd gezag. Dit moet worden gedaan ten minste twee weken voor het in gebruik nemen van het bouwwerk.³ Met een gereedmelding controleert het bevoegd gezag of de kwaliteitsborging is uitgevoerd volgens de regels.

1.6. Als alles verloopt zoals nu gepland, dan zal het vroegst mogelijke in gebruik nemen van de recreatiewoning (daargelaten eventuele vertraging door feestdagen) in de eerste week van januari 2026 plaats vinden, terwijl, zoals ook ter zitting besproken, de beslissing op het bezwaar van verzoekster halverwege december 2025 is te verwachten. De bezwaarfase eindigt dus eerder dan

het moment waarop vergunninghoudster de recreatiewoning (op zijn vroegst) in gebruik zal kunnen nemen, terwijl het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen zich in dit geval beperkt tot de bezwaarfase.

1.7. Het thans treffen van een voorlopige voorziening heeft dus geen effect, omdat het in gebruik nemen van de recreatiewoning al door andere oorzaken gedurende de bezwaarfase onmogelijk is. Door deze feiten en omstandigheden is er geen spoedeisend belang dat dwingt tot het treffen van een voorlopige voorziening. Dat is de reden dat de voorzieningenrechter het verzoek om voorlopige voorziening afwijst. [...]

JnB 2025, 1090

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 24-10-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:10456](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Horst aan de Maas.

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a

Omgevingsplan 22.27 aanhef en onder a ten tweede

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. VERGUNNINGVRIJ. Last onder dwangsom bijgebouw. Of sprake is van een overtreding (van artikel 5.1, eerste lid, onder a, van de Omgevingswet) hangt af van het antwoord op de vraag waar de voorgevel van de woning is gelegen. Immers, het achtererfgebied wordt bepaald aan de hand van de voorgevel van het hoofdgebouw (de woning). Alleen als het bijgebouw in het achtererfgebied is gelegen, is het op grond van artikel 22.27, aanhef onder a, ten tweede van het Omgevingsplan (Bruidsschat) vergunningvrij. Verwijzing naar ABRS 06-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:957](#). I.c. wordt geoordeeld dat het achtererfgebied is gesitueerd zoals verweerder dat in aanmerking heeft genomen, dat het bijgebouw niet vergunningvrij is, en dat sprake is van de door verweerder aangenomen overtreding. Wijst het verzoek om voorlopige voorziening af.

JnB 2025, 1091

MK Rechtbank Overijssel, 13-10-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:6024](#)

college van burgemeester en wethouders van Hengelo, verweerder.

Omgevingswet

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 5.30

Richtlijn 2001/42/EG (SMB-richtlijn)

Adviesdocument Omgevingsdiensten voor Vergunningverlening en Controle op emissies van benzeen en PAK bij asfaltcentrales (het Adviesdocument)

OMGEVINGSWET. MILIEUBELASTENDE ACTIVITEIT (MBA). Last onder dwangsom opgelegd aan Asfalt Centrale Twente (ACT) voor overtreding emissiegrenswaarde MVP2 stoffen. I.c. wordt geconcludeerd dat artikel 5.30 van het Bal niet kwalificeert als een plan of programma waarvoor een mer-(beoordelings)plicht vereist is. Het ontbreken van een milieubeoordeling voorafgaand aan de vaststelling van deze bepaling leidt daarom niet tot onverbindendheid. Verder wordt geoordeeld dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat uit het Adviesdocument niet volgt dat ACT thans niet behoeft te voldoen aan het bepaalde in artikel 5.30 van het Bal. Het Adviesdocument geeft geen concrete aanwijzingen over hoe een handhavingstraject in geval van overschrijding van emissiegrenswaarden moet worden ingestoken. Niet gebleken is dat het college in strijd met dit document heeft gehandeld.

Bestreden besluit waarbij het college aan ACT een last onder dwangsom heeft opgelegd wegens overtreding van artikel 5.30 van het Besluit activiteiten leefomgeving (hierna: Bal). [...]

3.3 [...] De last hield in dat ACT de overtreding diende te beëindigen en beëindigd te houden door binnen zes maanden na de verzenddatum van het bestreden besluit de concentratie van MVP2-stoffen in het afgas te reduceren tot maximaal 1 milligram per normaal kubieke meter (mg/Nm³) en deze vervolgens ook gereduceerd te houden. [...]

Is art. 5.30 van het Bal onverbindend vanwege een MER-beoordelings-plicht?

5.1. ACT voert aan dat er ten onrechte geen milieubeoordeling als bedoeld in de SMB-richtlijn (richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001) is verricht. [...]

5.2. De rechtbank stelt voorop dat - volgens de door ACT aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie - bepalend is of een regeling inhoudelijk het kader vormt voor de toekenning van toekomstige vergunningen voor projecten als bedoeld in bijlage I of II bij richtlijn 2011/92/EU, en daarmee kwalificeert als een plan of programma in de zin van artikel 3, tweede lid, van richtlijn 2001/42/EG. Niet de formele kwalificatie of nationale herkomst is doorslaggevend, maar de inhoudelijke werking ervan. Van belang is of de regeling voldoende gedetailleerde regels bevat over de inhoud, voorbereiding of uitvoering van projecten, en of zij criteria of modaliteiten bevat die relevant zijn voor de milieubeoordeling van die projecten.

5.3. Artikel 5.30 van het Bal bevat emissiegrenswaarden voor stoffen die vrijkomen bij emissie in de lucht vanuit puntbronnen. In het geval van de inrichting van ACT, waar asfalt wordt geproduceerd met verwerking van asfaltgranulaat, betreft dit onder meer benzeen en formaldehyde. De rechtbank onderkent dat deze stoffen milieugevolgen kunnen hebben en dat de emissiegrenswaarden bepalend zijn voor de vraag of een inrichting voldoet aan de milieurechtelijke vereisten. Dat maakt de bepaling relevant voor vergunningverlening en toezicht, maar nog niet kaderstellend in de zin van de SMB-richtlijn.

5.4. Kaderstelling vereist dat een regeling voldoende gedetailleerde en richtinggevende regels bevat over de inhoud, voorbereiding of uitvoering van projecten. Artikel 5.30 van het Bal bevat generieke emissiegrenswaarden die gelden voor een breed scala aan inrichtingen. De norm is locatieonafhankelijk en bevat geen bepalingen over de situering, omvang of gebruiksvoorwaarden van specifieke projecten. Daarbij is niet gebleken dat de emissiegrenswaarden voor stoffen zoals benzeen en formaldehyde zodanige technische maatregelen vergen dat zij de aard of omvang van het project wezenlijk sturen. De regeling laat ruimte voor toepassing binnen uiteenlopende bedrijfsvoeringen.

5.5. De rechtbank beoordeelt vervolgens of artikel 5.30 van het Bal, in samenhang met andere bepalingen uit het Bal, een kaderstellend geheel vormt in de zin van artikel 3, tweede lid, van de SMB-richtlijn. Daarbij onderkent de rechtbank dat het Bal bepalingen kan bevatten die onder omstandigheden wél kaderstellend kunnen zijn. In deze zaak is echter niet gebleken dat artikel 5.30 van het Bal, al dan niet in samenhang met andere normen, een zodanige sturende werking heeft dat het als kaderstellend moet worden aangemerkt.

5.6. De emissiegrenswaarden in artikel 5.30 van het Bal zijn generiek en locatieonafhankelijk. Zij sturen niet de situering, omvang of gebruiksvoorwaarden van projecten op een wijze die de inhoudelijke contouren van projecten bepaalt. Ook in samenhang met andere bepalingen uit het Bal is het de rechtbank niet gebleken dat sprake is van een geïntegreerd normatief kader. Artikel 5.30 van het Bal functioneert binnen dat stelsel als een technische ondergrens, maar bepaalt niet zelfstandig de inhoudelijke invulling van projecten. Daarmee is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake van een kaderstellend geheel in de zin van de SMB-richtlijn.

5.7. De rechtbank concludeert dat artikel 5.30 van het Bal niet kwalificeert als een plan of programma waarvoor een mer-(beoordelings)plicht vereist is. Het ontbreken van een milieubeoordeling

voorafgaand aan de vaststelling van deze bepaling leidt daarom niet tot onverbindendheid. Deze beroepsgrond van ACT slaagt niet.

Is handhaving onevenredig?

6.1. ACT voert verder aan dat handhaving onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen doelen. [...]

i. het adviesdocument van de Omgevingsdienst NL

6.2. Naar aanleiding van de stelling van ACT dat het college onvoldoende rekening heeft gehouden met een adviesdocument van Omgevingsdienst NL, waarnaar de Staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat in een kamerbrief van 19 december 2023 heeft verwezen, overweegt de rechtbank als volgt. Uit de overgelegde stukken en de gronden van het beroep blijkt dat ACT doelt op het “Adviesdocument Omgevingsdiensten voor Vergunningverlening en Controle op emissies van benzeen en PAK bij asfaltcentrales” (hierna: het Adviesdocument), van 28 juni 2022.

6.3. De rechtbank stelt voorop dat het Adviesdocument niet afdoet aan de wettelijke normen zoals deze volgen uit het Activiteitenbesluit. Wel kan het college in het kader van zijn handavingsstrategie hiermee rekening houden.

6.4. De rechtbank is van oordeel dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat uit het Adviesdocument niet volgt dat ACT thans niet hoeft te voldoen aan het bepaalde in artikel 5.30 van het Bal. Het Adviesdocument geeft geen concrete aanwijzingen over hoe een handhavingstraject in geval van overschrijding van emissiegrenswaarden moet worden ingestoken. Niet gebleken is dat het college in strijd met dit document heeft gehandeld.

ii. level playing field

6.5. Naar aanleiding van de stelling van ACT dat geen sprake is van een ‘level playing field’ in vergelijking met andere producenten van asfalt overweegt de rechtbank dat gesteld noch gebleken is dat binnen de gemeente Hengelo naast ACT nog andere asfaltcentrales zijn gevestigd. Het gelijkheidsbeginsel vereist een gelijke behandeling van gelijke gevallen binnen dezelfde rechtsorde. Nu van gelijke gevallen binnen de gemeente Hengelo geen sprake is, faalt een beroep op dit beginsel al op feitelijke gronden. Het enkele gegeven dat elders in Nederland gevestigde asfaltcentrales niet getroffen worden door dit besluit van het college betekent op zichzelf genomen niet dat het college dit besluit niet in redelijkheid heeft mogen nemen.

6.6. Naar aanleiding van de stelling van ACT dat handhaving ook overigens onevenredig is, stelt de rechtbank vast dat ACT benadrukt dat het produceren van PR-asfalt een algemeen belang is, dat ACT de gelegenheid wenst te krijgen om een goed doordacht plan op te stellen om toe te werken naar het voldoen aan de emissiegrenswaarden en dat geen urgent milieu- of gezondheidsprobleem aan de orde is. De rechtbank is van oordeel dat ACT niet aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk is om te voldoen aan de wettelijke norm van artikel 5.30 van het Bal. Dat dit forse investeringen vergt, leidt niet tot het oordeel dat dit niet van ACT kan worden verlangd. In dit verband is van belang dat het hier gaat om de naleving van wettelijke normen die gelden voor alle asfaltcentrales in Nederland. Het gegeven dat het produceren van PR-asfalt een algemeen belang is, betekent niet dat het college niet van ACT mag verlangen dat zij zich bij het produceren hiervan aan het bepaalde in artikel 5.30 van het Bal houdt. [...]

Zie ook de uitspraken van deze rechtbank van dezelfde datum inzake nrs.

[ECLI:NL:RBOVE:2025:6025](#) en [ECLI:NL:RBOVE:2025:6026](#).

Overige jurisprudentie Omgevingswet:

- Rechtbank Noord-Holland, 15-10-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:12125](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB, 2025, 1092

Rechtbank Midden-Nederland, 24-10-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:5539](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Leusden.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 4 onderdeel 11

VNG-handreiking Bedrijven en milieuzonering – editie 2009 (VNG-handreiking)

Afwegingskader transformatie kantoorlocaties gemeente Leusden' (transformatiebeleid)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. RICHTAFSTAND. TRANSFORMATIEBELEID. Verlenen omgevingsvergunning tijdelijke opvang alleenstaande minderjarige vreemdelingen in kantoorpand. I.c. wordt geoordeeld dat voor de opvanglocatie geen richtafstanden voor geluid gelden. Mede op grond van de VNG-handreiking heeft het college ervan uit kunnen gaan dat de opvanglocatie geen onevenredig nadelige gevolgen heeft voor het woon- en leefklimaat van eisers. Een tijdelijke opvanglocatie voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen in het kantoorpand is niet in overeenstemming met het transformatiebeleid. Het college kon zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat sprake is van bijzondere omstandigheden waarmee in de beleidsregels geen rekening is gehouden. Het college heeft het urgente belang van de opvanglocatie voldoende duidelijk gemaakt en in de gemaakte afweging voldoende rekening gehouden met het belang van het woon- en leefklimaat van eisers en omwonenden.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Oost-Brabant, 24-10-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:6916](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2025, 1093

ABRS, 22-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5069](#)

college van burgemeester en wethouders van Oude IJsselstreek.

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 3.15d lid 1

ACTIVITEITENBESLUIT. EVENREDIGHEIDSBEGINSEL. Afwijzing handhavingsverzoek geluid.

I.c. komt het betoog van appellant er op neer dat, ook al wordt voldaan aan de normen in artikel 3.15d, eerste lid, van het Activiteitenbesluit, er toch moet worden gehandhaafd, omdat niet handhavend optreden onevenredig voor hem uitpakt. Deze invulling van de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel zou meebrengen dat een overtreding wordt aangenomen zonder dat dat voortvloeit uit de wettelijke voorschriften zoals die golden ten tijde van de gedraging. Ook zou deze invulling meebrengen dat in een handhavingsbesluit verdergaande maatregelen kunnen worden gevergd dan tevoren kenbaar uit de wettelijke voorschriften voortvloeiden. Een dergelijk invulling van de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel zou op onaanvaardbare wijze in strijd zijn met het beginsel van rechtszekerheid en het legaliteitsbeginsel, zoals dat voor handhaving ook in artikel 5:4, tweede lid, van de Awb is neergelegd. Er wordt daarom geen ruimte gezien voor de door appellant gewenste invulling van het evenredigheidsbeginsel.

Verwijzing naar uitspraken ABRS, 25-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2855](#) (r.o. 24 en 24.1) en 12-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1433](#) (r.o. 22.3).

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK Rechtbank Overijssel, 13-10-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:6025](#);
- Rechtbank Overijssel, 13-10-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:6026](#);
- Rechtbank Rotterdam, 27-10-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:12615](#);
- Rechtbank Rotterdam, 27-10-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:12620](#);
- Rechtbank Rotterdam, 27-10-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:12631](#);
- Rechtbank Rotterdam, 27-10-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:12651](#);
- Rechtbank Rotterdam, 27-10-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:12653](#);
- Rechtbank Rotterdam, 27-10-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:12656](#);
- Rechtbank Rotterdam, 27-10-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:12659](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 22-10-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:7223](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2025, 1094

MK CRvB, 22-10-2025. [ECLI:NL:CRVB:2025:1517](#)

Stichting Menzis Zorgkantoor (zorgkantoor).

Wet langdurige zorg (Wlz) 3.2.1

Besluit langdurige zorg (Blz) 1.1.1, 3.1.1

Regeling langdurige zorg (Rlz) 2.2, 5.1, 5.1a, 5.1e

WLZ. MEERZORG. De Raad ziet in de bestaande wet- en regelgeving en de parlementaire geschiedenis geen aanwijzing voor de juistheid van de manier van beoordelen van de meerzorgaanvraag van betrokkene door het zorgkantoor. De door het zorgkantoor verrichte – globale – beoordeling is ook niet inzichtelijk, controleerbaar en daarmee onnavolgbaar. Aangevallen uitspraak bevestigd. Het zorgkantoor dient een nieuw besluit te nemen. De eerder getroffen voorlopige voorziening wordt voortgezet. Dit betekent dat het zorgkantoor opnieuw een verhoging van het pgb aan betrokkene verleent voor de inkoop van zestien uur zorg per week tegen een uurtarief van € 40,-.

Het beoordelingskader

4.5. Uit de toepasselijke regelgeving [...] voor meerzorg en de wetsgeschiedenis [...] van deze bepalingen kan – voor zover hier van belang – worden opgemaakt dat een verzekerde aanspraak heeft op meer zorg dan de samenhangende zorg behorende bij het bij de verzekerde best passende zorgprofiel voor zover zijn behoefte aan zorg minimaal 25% hoger is dan de zorg die is opgenomen in het zorgzwaartepakket dat voor de bekostiging van het zorgprofiel wordt gebruikt dan wel van het zorgprofiel. Of een verzekerde hiervoor in aanmerking komt, is ter beoordeling van het zorgkantoor.

4.6. Blijkens de wetsgeschiedenis heeft de wetgever aangesloten bij de meerzorgregeling in de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten.[...] De inhoud van artikel 2.2, eerste en derde lid, van de Rlz is na de inwerkingtreding van de Wlz niet gewijzigd. Uit woorden als: “meer zorg” en “minimaal 25% hoger dan” en de Nota van toelichting⁴ leidt de Raad af dat de wetgever voor de beoordeling van het recht op meerzorg een controleerbare en gekwantificeerde vergelijking heeft voorgestaan van de zorg die een verzekerde nodig heeft en de zorg waarop de verzekerde op grond van het hem geïndiceerde zorgprofiel recht heeft.

Knelpunten bij de beoordeling

4.7. Hoe het zorgkantoor een aanvraag om meerzorg moet beoordelen, blijkt echter niet eenduidig uit de regelgeving. [...]

Wat heeft het zorgkantoor gedaan?

4.9. Het zorgkantoor heeft in de situatie van betrokkene kennelijk de in overweging 4.8.2 weergegeven voorkeur van het ZiN gevolgd. Het zorgkantoor heeft aan de hand van medische adviezen een opsomming gegeven van de zorg die betrokkene in algemene termen nodig heeft. Vervolgens heeft het zorgkantoor een vergelijking gemaakt met de algemene beschrijving van de zorg in het geïndiceerde zorgprofiel. [...] Hieruit heeft het zorgkantoor de conclusie getrokken dat er geen sprake is van een bijzondere zorgbehoefte die het geïndiceerde zorgprofiel overstijgt. Daarom is volgens het zorgkantoor geen beoordeling nodig van het aantal uren zorg dat betrokkene nodig heeft en het tarief dat daarbij hoort.

Wat is het oordeel van de Raad over deze beoordelingswijze?

4.10. De Raad ziet in de bestaande wet- en regelgeving en de parlementaire geschiedenis geen aanwijzing voor de juistheid van deze manier van beoordelen van de meerzorgaanvraag van betrokkene en verwijst daartoe korthedshalve naar hetgeen is weergegeven onder 4.5 en 4.6 van deze uitspraak. De door het zorgkantoor verrichte – globale – beoordeling is ook niet inzichtelijk, controleerbaar en daarmee onnavolgbaar.

4.11. Het standpunt van het zorgkantoor in bestreden besluit 1 dat betrokkene niet in aanmerking komt voor meerzorg, berust daarmee niet op een voldoende deugdelijke motivering.

Tussenconclusie

4.12. Uit wat in 4.9 tot en met 4.11 is overwogen volgt dat wat betrokkene verder in beroep heeft aangevoerd tegen bestreden besluit 1 slaagt en dat dit besluit niet in stand kan blijven. Dit betekent dat de rechtbank bestreden besluit 1, zij het op andere gronden, terecht heeft vernietigd.

Bestreden besluit 2

[...]

4.15. Bestreden besluit 2 is op dezelfde wijze gemotiveerd als bestreden besluit 1. Hiermee kleeft aan bestreden besluit 2 hetzelfde gebrek als aan bestreden besluit 1.

4.16. Uit wat in 4.15 is overwogen volgt dat bestreden besluit 2 niet in stand kan blijven en dat dit besluit ook moet worden vernietigd.

Conclusies en gevolgen

[...]

4.20.1. In de omstandigheden van dit geval acht de Raad het aangewezen dat het zorgkantoor een nieuw onderzoek uitvoert naar de situatie van betrokkene. Het zorgkantoor dient hierbij te bepalen welke Wlz-zorg naar aard en omvang, in uren, op medische gronden voor betrokkene nodig is.[...] De Raad verzoekt het zorgkantoor om bij dit onderzoek informatie te betrekken van de behandelende sector en de zorgverlenende sector van betrokkene. Ook zal het zorgkantoor acht moeten slaan op de omstandigheid dat – zoals door het zorgkantoor is bevestigd – voor betrokkene dagbesteding in groepsverband niet mogelijk is. Het zorgkantoor dient vervolgens een gekwantificeerde en toetsbare vergelijking te maken van de aldus vastgestelde zorgbehoefte van betrokkene met de zorg die ten grondslag ligt aan het voor betrokkene geïndiceerde zorgprofiel, naar aard en omvang, uitgedrukt in uren, en aan de hand daarvan te bepalen of en, zo ja, onder welke noemer en met welk bedrag het pgb van betrokkene in verband hiermee moet worden verhoogd. [...] Hiermee maakt het zorgkantoor een integrale afweging van de redelijkheid van de noodzakelijke kosten om de Wlz-zorg bij betrokkene thuis verantwoord te organiseren. [...]

4.20.2. De Raad sluit bij deze wijze van beoordeling van de aanvraag om meerzorg aan omdat betrokkene hierdoor (beter) weet waar hij recht op heeft en zijn rechtszekerheid hiermee wordt gediend.

Voorlopige voorziening

4.21. Hangende het hoger beroep van het zorgkantoor heeft de voorzieningenrechter van de Raad op verzoek van betrokkene op 18 juni 2025 een voorlopige voorziening getroffen.[...] Deze voorlopige voorziening houdt in dat het zorgkantoor vanaf deze datum een verhoging van het pgb aan betrokkene verleent voor de inkoop van zestien uur extra zorg per week tegen een uurtarief van € 40,-. De voorlopige voorziening vervalt zodra op het hoger beroep van het zorgkantoor door de Raad uitspraak wordt gedaan.

4.22. De Raad ziet aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vijfde lid, in samenhang met artikel 8:108, eerste lid, van de Awb te bepalen dat de eerder getroffen voorlopige voorziening wordt voortgezet. Dit betekent dat het zorgkantoor opnieuw een verhoging van het pgb aan betrokkene

verleent voor de inkoop van zestien uur zorg per week tegen een uurtarief van € 40,-. Met deze verhoging van het pgb wordt betrokkene in staat gesteld om extra zorg in te kopen bij externe zorgverleners, waarmee zijn partner als zorgverlener kan worden ontlast. Deze voorlopige voorziening wordt getroffen met ingang van de datum van deze uitspraak en wordt voortgezet tot zes weken na de datum waarop de nieuw te nemen beslissing op het bezwaar is bekendgemaakt. De Raad gaat ervan uit dat, mocht het nieuw te nemen besluit op bezwaar niet tot minimaal hetzelfde pgb aanleiding zou geven als deze voorlopige voorziening oplevert, ter zake geen terugvordering door het zorgkantoor zal volgen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2025, 1095

ABRS, 22-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5088](#)

minister van Financiën.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 15

AVG. Afwijzing inzageverzoek. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 03-03-2021,

[ECLI:NL:RVS:2021:452](#) (r.o. 6.3). Een recht van inzage is iets anders dan een recht van toegang tot bestuurlijke documenten. Artikel 15 van de AVG is niet bedoeld om toegang tot bestuurlijke documenten te verzekeren. Het vorenstaande betekent dat appellant i.c. met zijn betoog niet kan bereiken dat hij inzage krijgt in fiscale dossiers van rechtspersonen en dat de minister een zoekslag gaat doen aan de hand van een door appellant opgestelde lijst met namen van derden. Artikel 15 van de AVG geeft appellant alleen het recht op inzage in de eigen persoonsgegevens, niet in die van anderen of in de gegevens van rechtspersonen. Gelet op de door de minister verrichte zoekslag bij de binnen de directie MKB gebruikte applicaties, wordt niet ongeloofwaardig geacht dat de minister niet meer persoonsgegevens van appellant heeft verwerkt dan in het overzicht staat vermeld.

JnB 2025, 1096

MK ABRS, 22-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5060](#)

algemene raad van de Nederlandse Orde van Advocaten.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 6 lid 1 aanhef en onder e, 17 lid 1 aanhef en onder a en d

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8
Advocatenwet 8b

AVG. Afwijzing verzoek wissing persoonsgegevens. I.c. is in geschil of het gepubliceerd houden van de persoonsgegevens van appellant op de lijst van geschorste en geschrapte advocaten gedurende tien jaar in strijd is met de AVG en artikel 8 van het EVRM. Artikel 8b van de Advocatenwet biedt een wettelijke grondslag voor het gepubliceerd houden van persoonsgegevens op de lijst. Dat artikel schrijft niet voor hoe lang het gepubliceerd houden van de gegevens duurt. De algemene raad heeft met zijn vaste gedragslijn, in het geval van

geschorste advocaten, de duur beperkt tot tien jaar vanaf het onherroepelijk worden van de beslissing, of zoveel eerder als bepaald door de tuchtrechter. Dat de termijn niet in de wettelijke bepaling genoemd is, maakt niet dat een wettelijke grondslag voor het gepubliceerd houden van appellants gegevens ontbreekt. Er is dus geen sprake van strijd met artikel 8 van het EVRM.

Verder wordt geoordeeld dat het gepubliceerd houden van de persoonsgegevens van appellant op de lijst gedurende tien jaar noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van algemeen belang, zoals bedoeld in artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van de AVG. Ook zijn de persoonsgegevens nog nodig voor de doeleinden waarvoor zij verwerkt zijn. Dat betekent dat appellant geen recht heeft op wissing van zijn persoonsgegevens op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder a en d, van de AVG.

JnB 2025, 1097

ABRS, 22-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5083](#)

minister van Financiën.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 4 lid 1, 16

AVG. PERSOONSgegevens. I.c. is ten onrechte overwogen dat een bedrag geen persoonsgegeven kan zijn. Verwijzing naar de uitspraak ABRS, 09-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3067](#). Aan het begrip "persoonsgegevens" komt een ruime betekenis toe. Zoals ook staat vermeld in de brochure van de Belastingdienst, zijn financiële gegevens van een persoon die de Belastingdienst verwerkt, persoonsgegevens. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 24-05-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2006](#). De minister heeft toegelicht dat het bedrag dat appellant wil laten registreren berust op een fiscale duiding van een mogelijke pensioenaanspraak en de verwerking van een kennelijk daarop gestoelde vordering door de ontvanger in het licht van al dan niet aanwezige belastingschulden. Omdat de Belastingdienst een ander oordeel heeft over deze fiscale duiding, is terecht geoordeeld dat het bedrag niet voor rectificatie in de zin van artikel 16 van de AVG in aanmerking komt. Een verzoek om 'vervollediging' van persoonsgegevens is in dit geval pas aan de orde nadat in de daarvoor bedoelde procedure is komen vast te staan dat het bedrag feitelijk bestaat.

JnB 2025, 1098

Rechtbank Gelderland, 20-10-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:8764](#)

college van burgemeester en wethouders van Rheden, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 16

AVG. Afwijzing rectificatieverzoek Gemeentelijk Incidenten Registratiesysteem (GIR). I.c. stelt het college terecht dat het rectificatierecht van artikel 16 van de AVG enkel strekt tot het corrigeren dan wel aanvullen van de persoonsgegevens zelf. Vaststaat dat het college de GIR-registratie van eiseres heeft verwijderd. Geen aanleiding wordt gezien om aan te nemen dat er desondanks nog gegevens van eiseres in het GIR zijn opgenomen die kunnen worden aangevuld. Verder wordt geoordeeld dat het ongewijzigd terugplaatsen van (al dan niet terecht) verwijderde persoonsgegevens niet valt onder de reikwijdte van artikel 16 van de AVG. De wijze waarop de gemeente haar systemen inricht en persoonsgegevens verwerkt is geen persoonsgegeven zoals bedoeld in artikel 4, aanhef en onder a, van de AVG. Het doel van artikel 16 van de AVG is om een betrokkene in staat te stellen om onjuiste persoonsgegevens te corrigeren dan wel onvolledige persoonsgegevens aan te vullen, en

niet om een persoon in staat te stellen om te bepalen hoe de verwerking van persoonsgegevens verloopt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 1099

MK ABRS, 23-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5038](#)

minister van Asiel en Migratie.

EVRM 3

ASIEL. DRC. Zuid-Kivu. Binnenlands beschermingsalternatief in Kinshasa. Alleenstaande vrouwen in Kinshasa. De rechtbank gaat er met de minister aan voorbij dat voor de vraag of een binnenlands beschermingsalternatief kan worden tegengeworpen niet alleen relevant is of appellant in Kinshasa niet hoeft te vrezen voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade, maar ook of van haar redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich in Kinshasa vestigt.

3.1. [...] De rechtbank gaat er met de minister aan voorbij dat voor de vraag of een binnenlands beschermingsalternatief kan worden tegengeworpen niet alleen relevant is of appellant in Kinshasa niet hoeft te vrezen voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade, maar ook of van haar redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich in Kinshasa vestigt. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 24 september 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3805](#), onder 3.2, mag de minister een binnenlands beschermingsalternatief namelijk tegenwerpen als aan drie vereisten is voldaan. Een vreemdeling mag in het binnenlands beschermingsalternatief geen gegronde vrees voor vervolging hebben en geen reëel risico lopen op ernstige schade. Verder moet dat deel van het land toegankelijk zijn voor die vreemdeling en moet hij op een veilige en wettige manier daarnaartoe kunnen reizen. Ook moet de minister redelijkerwijs van de vreemdeling mogen verwachten dat hij zich er vestigt (artikel 3.37d, eerste lid, van het VV 2000, en paragraaf C2/3.4 van de Vc 2000).

3.2. De rechtbank heeft niet onderkend dat de minister niet heeft beoordeeld of redelijkerwijs van appellant kan worden verwacht dat zij zich in Kinshasa vestigt. De rechtbank heeft in navolging van de minister ten onrechte verwezen naar de uitspraken van de Afdeling van 18 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:3032](#), en van 2 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3523](#). Bepalend is in dit geval namelijk niet of vrouwen in de Democratische Republiek Congo een groep vormen die systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke behandeling, maar of de minister redelijkerwijs van appellant mag verwachten dat zij zich in Kinshasa vestigt. De minister moet beoordelen of appellant in Kinshasa een leven kan leiden dat naar plaatselijke maatstaven gemeten als normaal kan worden aangemerkt. Daarbij moet zij onder andere rekening houden met de informatie uit openbaar toegankelijke bronnen waarnaar appellant in beroep heeft verwezen en waaruit de rechtbank heeft afgeleid dat de kans groot is dat appellant, als alleenstaande vrouw, in Kinshasa een hard leven tegemoet gaat.

JnB 2025, 2000

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 14-10-2025,

[ECLI:NL:RBDHA:2025:19462](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 31 lid 6 a c

ASIEL. De minister wijkt af van de werkinstructie en het beleid over de geloofwaardigheidsbeoordeling dat sinds juli 2024 geldt. De rechtbank kwalificeert dit als een vaste gedragslijn. De minister heeft naar het oordeel van de rechtbank de verklaringen van eisers ongeloofwaardig kunnen achten. Verder hebben eisers niet aannemelijk gemaakt dat zij te vrezen hebben voor vervolging door de autoriteiten van hun land van herkomst als gevolg van hun politieke overtuiging. Ook hebben zij niet aannemelijk gemaakt dat zij behoren tot een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van mishandeling.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2025, 2001

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 24-10-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:19505](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2008/115 5

TERUGKEERBESLUIT. INREISVERBOD. TUSSENUITSPRAAK. Er is sprake van aanzienlijk tijdsverloop tussen het instellen van beroep tegen het terugkeerbesluit en inreisverbod en de behandeling van dit beroep door de rechtbank. De vraag die in dit verband is opgekomen is de vraag of de jurisprudentie waaruit volgt dat de rechter de rechtmatigheid van een terugkeerbesluit en een inreisverbod ex tunc moet beoordelen verenigbaar is met richtlijn 2008/115. Omdat deze rechtsvraag een principiële karakter heeft en omdat over de uitleg van het Unierecht kan worden getwijfeld, stelt de rechtbank beide partijen in de gelegenheid om een schriftelijk standpunt in te nemen alvorens de rechtbank beslist over de verdere voortgang van deze procedure. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Unieburgers

JnB 2025, 2002

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 27-10-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:19645](#)

minister van Asiel en Migratie.

VWEU 20

EVRM 8

UNIEBURGERS. De minister heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het verblijfsrecht op grond van het arrest Chavez Vilchez [[ECLI:EU:C:2017:354](#)] is komen te vervallen. Maar de minister heeft in het kader van 8 EVRM al in het bestreden besluit tot een vaststelling van de ingangsdatum moeten komen. De rechtbank volgt de minister niet in de stelling dat het verblijfsrecht pas op 1 december 2009 in zou kunnen gaan. Daartoe overweegt de rechtbank dat in artikel 20 van de VWEU is bepaald dat een burgerschap van de Unie wordt ingesteld. De rechtbank ziet in het Verdrag van Lissabon geen bepaling waaruit kan worden afgeleid dat aan artikel 20 van de VWEU “een meer zelfstandige rol van betekenis wordt gegeven” zoals de minister betoogt. Enkel wordt verduidelijkt dat het Unieburgerschap naast het nationale burgerschap bestaat en niet in plaats daarvan. De rechtbank ziet in het arrest Zambrano en de daarin genoemde jurisprudentie evenmin een aanknopingspunt om de minister te volgen in zijn standpunt dat de rechten van de Unieburger en daarmee het Chavez-verblijfsrecht niet eerder kunnen ontstaan dan op 1 december 2009.

[Naar inhoudsopgave](#)